

на мнимыйтъ си господарь и го заведе къмъ едиѣ слѣбъ отъ дѣто, тя напръдъ той слѣдъ неѣ възлѣзохъ горѣ пакъ въ едиѣ тмиѣ стаѣ. Тласко позна че е стѣпилъ на подѣ равень съ зѣмѣтѣ.

— Сега какъ да тя правѣ ? Да тя сторѣ ли резилъ прѣдъ Господарѣтѣ ти ?

— Молѣ ти ся, Господарю, смили ся и недѣй.

— Не дѣй ха ? ами зачо правишь тѣй ?

— Да мя простишь, господарю, но той ми е годеникъ и ще мя земе.

— Годеникъ той, незнамъ ли азъ че той ти е любовникъ, че не вы ли дириѣ азъ отъ толкозъ врѣме, и знашь ли зачо, мари поразнице недна ?

— Защото та и азъ обычамъ мари. Ты не си ли угадила до сега ?

— Ахъ, Господарю, не съмъ ;

— Ами тѣй ли бѣва мари невѣрнице, азъ да тя обычамъ, а ты да пуцашь тука въ кѣщи чужды хора и да мя накарашь да ся убѣѣ за да тя извардѣ.

— Прости мя, Господарю, азъ незнахъ ; да знахъ . . . ами сега прѣвъ нѣтъ чувамъ че мя обычашъ.

— Ей на сега ти казвамъ, и за да повѣрвашъ азъ ще ти кажѣ още нѣщо . . .

— Кажи, господарю !

— Азъ ще ѣ напуснѣ господарѣтѣ ти, митинко, искамъ тебе да земѣ, ами какъ да направимъ да приберемъ дѣто има поскѣпы работы и да идемъ въ Измиръ, а неѣ да ѣ оставимъ на студеныѣ баны.

— Че какъ я ? Ти по-знаешъ какъ става.

— Ключтъ отъ сребърныѣ работы не ели у тебе ?

— У мене.

— Ехъ, иди излека, ама варди да ѣ не разбудишь, отвори, извади какъвто по-скѣпы работы има, донесъ ми ги,